

Івасюк О.В.

Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут», Київ, Україна

Аналогія як уніфікований принцип мовотворення

В. Гумбольдт писав: «Постійне та одноманітне у мовній діяльності духу, що підіймає членороздільний звук до виразу думки, взяте в усій сукупності своїх зв'язків та систематичності, і складає форму мови» [1;12]. На підставі представленого у роботі Гумбольдта викладення, принципово розрізняють два види словотворення:

1. Словотворення, при яких сила наявної звукової форми діє аналогічно;
2. Словотворення, при яких індивідуальна сила уяви діє домінуюче.

Поєднання цього представлення моделі, природно, ставить умови тлумачення або інтерпретації понять Гумбольдта за допомогою сучасних наукових термінів і концепцій [2;34]. На цій основі пропонується модель опису, що виступає як спроба модифікованого або виконавчого застосування концепту аналогії за Гумбольдтом у сфері словотворення.

Звукова форма і значення мовних знаків пов'язані не від'ємно, як два боки листа паперу одне з одним, а навпаки принципово розглядаються як

в пізнавальній лінгвістиці на основі спостережень і емпіричних досліджень.

Ця теза також залишається обґрунтованою мовно-теоретично з точки зору Гумбольдта. *Праця розуму* виконує подвійне формування, причому ідейну форму або значення мотивується не мовно, а виникає як розумове всевітнє розуміння незалежно від мовної одиниці звучання. Звукові одиниці знаходяться

мовних звукових видів. Принципово слід зробити відмінність між трьома окремими незалежними рівнями мовного формування або утворення: рівень

Уніфікований принцип мовотворення полягає у функції пізнання мови, тобто здійснює проведення зв'язків або аналогії між трьома окремими рівнями G, e та L. При цьому йдеться про одночасне виконання подвійного

Функція пізнання мови виражає аналогію як єдиний принцип мовного утворення: мовна звукова одиниця (L) стоїть в основі її аналогічного зв'язку з ідейною формою або із значенням (e) зі світом (G) в аналогічному зв'язку. Це означає, що мовний організм потрібно розглядати як одиницю G-e-L-аналогії, яка не є істотним збігом, а є структурним - тобто характеристичним або таким,

цьому сенсі мову слід розуміти як всевітве уявлення, розумову форму, знання про світ або всевітню інтерпретацію, і утворення мови потрібно розуміти як утворення знання або формулювання пізнання.

За Ф. де Сосюром, твердження, що мова - це замкнена система, в якій окремий користувач мови не грає роль, повинна бути відхилена на підставі функції пізнання або розумової природи мови. Мова - це не готова і гомогенна система, а є такою, що завжди продовжує розвиватися, є гетерогенним організмом, який тільки в розмові / розумінні індивідуального користувача мови пізнає справжню сучасність. Мовна індивідуальність є індивідуальною точкою зору щодо мовної одиниці, тобто індивідуальне утворення за аналогією. Індивідуальні вид та спосіб, що утворюють зв'язок між G, e та L, представляють справжню сучасність мовного організму, яка проте,

індивідуума. Точка зору мовної індивідуальності або індивідуальне утворення за аналогією, як справжня сучасність мовного організму, має на увазі, що опис мовного організму в той же час означає опис мовної індивідуальності.

індивідуальність, тобто справжню взаємодію двох протилежних розумових сил. У фазі мовного розвитку, в якій ми знаходимося сьогодні, кожна індивідуальна

як індивідуальне утворення знання або формулювання пізнання. І кожне формулювання пізнання базується на основі аналогічної природи людського мислення, процесу формування гіпотез. Це означає, що структуру формування гіпотез в той же час представляє структура мовної індивідуальності.

Мислення з використанням аналогій - це інстинкт людського духу, який аналогічно інтерпретує світ. Аналогічна всесвітня інтерпретація припускає постулат, що світ представляє зв'язну єдність предметів. Людський дух єдності. Він створює тільки відносини між предметами, тоді як в той же час він присвоює предметам загальний характер, без того, щоб обмежувати при цьому їх відмінності. Тому представлена за допомогою аналогії, всесвітня єдність при розмові або під час мовотворення встановлюємо суб'єктивні гіпотези за допомогою світового порядку.

Література:

1. Humboldt, Wilhelm v. (1963a): Über das vergleichende Sprachstudium in Beziehung auf die verschiedenen Epochen der Sprachentwicklung. In: Werke in fünf Bänden, Bd. 3. Darmstadt.
 2. Humboldt, Wilhelm v. (1963b): Über die Verschiedenheit des menschlichen Sprachbaues und ihren Einfluss auf die geistige Entwicklung des Menschengeschlechts. In: Werke in fünf Bänden, Bd. 3, Darmstadt.
- Saussure, Ferninand de (1967): Grundfragen der allgemeinen Sprachwissenschaft. 2. Aufl. Berlin: de Gruyter.
- Yali Gao. Analogie und Wortbildung. Eine wortbildungstheoretische Anwendung des Analogiebegriffs Wilhelm v. Humboldts- VDM Verlag Dr.